

KARÁCSONY ÁLOMFÖLDÖN, TÜNDÉRBIRODALOMBAN, FÖLDLAKÓÉKNÁL

Esténként különös fények ragyogták be a házakat, udvarokat, utcákat és tereket.

Csutkamanó nagyon szerette a fényben úszó falvakat és városokat, s örült annak is, hogy Álomföldön is ragyogtak a fák, bokrok, manóházikók. Még Tündérbirodalomban is világítottak a gyertyák, a tündérikrek pedig apró fenyőfákat díszítettek fel almával és dióval. A mókusok szorgalmasan gyűjtögették a mogyorókat s még ezeket láncra fűzték a tündérek s a palotájuk előtt álló ezüstoffenyőre tették fel a gyönyörű díszet.

Csutkamanó az utolsó pillanatban érkezett, így a legteljesebb pompájában fedezte fel Tündérbirodalmat.

Ujjongott apró szíve az örömtől, a karácsony közeledtétől. – Képzeljétek, a Földön is ragyognak a házak, a gyermekek lassan feldíszítik a fenyőfákat, a felnőttek sütik a halat és mákos bejglit készítenek. S eljön a nap, amikor egybegyűlnek a karácsonyfák köré és énekelnek, megajándékozzák egymást.

A tündérikrek roppant kíváncsiak lettek, ők a karácsonyt ugyanis kicsit másképp ünnepelték. Körbepéreltek aznap a birodalmukat, mindenhol almát és diót osztottak szét az állatkáknak, a tündérházak ablakaiba pedig fenyőágakat raktak, ezzel köszöntve egymást.

Csutkamanó halkán kérdezte meg őket: - Eljöttök velem titokban a Földre? Megnézzük az emberek karácsonyát? Aki szeretne velem tartani, jöjjön!

Csutkamanó belefűjt a varázssípjába és a három piciny teremtmény egy pillanat alatt a hótakarta mezőn találta magát, a földlakók között. Őzek futottak végig a nagy fehérségen, be a fák közé, az erdőbe vették az irányt. Pillanatok alatt nyulak rohantak el mellettük, majd egy vaddisznó csorda kocogott békésen az erdő felé. Követték hát őket a mi kis barátaink is, s nem akartak hinni a szemüknek, amikor az erdőn túl, a folyóparton egy hatalmas házikóhoz érkeztek. Megkondultak a harangok és odabent sok-sok ember énekelt.

Az állatkák a templom előtt várkoztak, a gyermekek pedig finomabbnál finomabb ételeket szorongattak apró kezükben és egy apró lépést tettek az állatkák felé. A nyuszik a répák után kacsingattak, a vaddisznók meg gombákat kerestek a gyerkőcök kezében. Csendben lakmároztak, és a csengő karácsonyi ének betöltötte még a folyópartot is. A templomban ismét megkondultak a harangok és kinyílt a nagy kapu. A felnőttek és a gyermekek mind egybegyűltek s a legnagyobb karácsonyfa előtt egymást köszöntötték. Boldog Karácsonyt, visszhangzott a levegőben. De hol az ajándékok? – töprengett Csutkamanó. Eszter és Dávid, a két nagyobbacska gyerek odalépett hozzá és a fülébe súgták: - biztosan az otthonainkban várnak bennünket az ajándékok, tudod, amíg itt énekeltünk és egymást köszöntöttük, addig a Jézuska apró ajándékokat rejt a karácsonyfáink alá.

Amikor a frissen hullott hóban hazafelé poroszkáltak az emberek, az ikertündérek és Csutkamanó észrevétlenül csücsültek a két gyermek zsebében. Így jutottak el a szépen kivilágított házhoz, ahol nem csak a két nagyobbacska gyermek lakott meg a szüleik, hanem még két kisebb kislegényke is. – Ők a kisöcséink, itthon maradtak az anyukánkkal, amíg mi apuval megnéztük a templomot s a karácsonyi misét. Tudod, ahol énekeltek az emberek – mesélte Csutkamanónak és a tündéreknek a két gyermek, s hirtelen elgondolkoztak: - De ha itthonmaradt anya és a két öcsikénk, akkor hogy jött ide a Jézuska? Lehet, hogy nálunk nem is járt még? Bekukkantottak a házba, amelynek legnagyobb szobájában ott ragyogott a hatalmas fenyőfa. A család többi tagja odakint hóembert épített és apró hógolyókat gyúrtak lelkesen. Ebből a csatából senki nem akart kimaradni, így amíg apraja és nagyja játszott a hóban, addig a szépen feldíszített fenyőfácska alatt elkezdtek gyűlni az ajándékok. Csutkamanó és a tündérikrek kimásztak Eszter és Dávid zsebéből, felmásztak az ablakpárkányra és egy ugrással bent termettek a szobában. Micsoda ragyogás, mennyi gyönyörű ajándék. Kisautó, vonat, labda, könyv, toll, falovacska került a fa alá.

Csutkamanó szeme megtelt könnyel, a tündérikrek pedig a zsebükből négy kicsi fenyőágot tettek az ajándékok mellé.

Csutkamanó lassan a varázssípjába fűjt, és a fenyőfácska alatt énekelni kezdtek ők hárman.

Sírg és ne vess, most mindent szabad,
Karácsony napján oszd szét magad.
Mindenki vehet egy csipetnyit még,
A szeretet nem fogy el, bennünk él.

Olyan szépen énekeltek, egymás kezét fogva, úgy ragyogott az arcuk, mint a Nap. Észre sem vették, hogy a család kisebb és nagyobb tagjai is bekukucskáltak a szobába és csendben hallgatták a gyönyörű éneket.

Nem láttak ott senkit a sok-sok ajándékon kívül, de az éneket hallották és kicsordultak a könnyeik. A legszebb ünnep ez, gondolta Eszter és Dávid s ők tudták csak egyedül, hogy Csutkamanó és a tündérikrek is ott jártak náluk ezen a szép napon.

Amikor beléptek a házba, s anyjuk a kisöcsikéiknek húzták le éppen a csizmájukat, ők halkán beköszöntöttek a szobába: - Boldog Karácsonyt nektek is, barátaink!!!

Csutkamanó és az ikrek azonban egy szempillantás alatt elröppentek – az álmovilágba és tündérbirodalomba.

Csak egy nagy rejtély maradt számukra, miképp kerülhetett az ő szobáikba is egy-egy apró ajándék. Csutkamanó egy piciny takarót talált az ágyikóján, a tündérikreket pedig apró sapkák várták ágyikóikban. Vajon ki kötötte ezeket az ajándékokat?

A földlakóknál eközben éjszaka lett, Eszter és Dávid arról álmodott, hogy a kis barátaiknak készített ajándékokat miképp juttathatnák el a mesék világába, de az álmuk különös volt, mert hirtelen ott látták Csutkát a kis takarót magához ölelve, s látták a tündérikreket is, amint

sapjával a fejükön bújnak ágyba. A kívánságuk tehát valóra vált, az álmaikban az ajándékait eljutottak a szeretteikhez.

Ti is álmodjatok szépeket, álmodjatok a játékokkal, tündérekkel, Csutkamanóval, a **SZERETTEITEKKEL!!!** Ne feledjétek, nagyon sokan szeretnek benneteket!!!